

Zita története:

Hogy az endometriózistól és az ezzel járó kellemetlenségektől sikeresen megszabaduljak:

Röviden a kórelőzményemről: első menstruációm 15,5 évesen jött meg. 17-18 éves korom óta, szó szerint, gyötrelmes menstruációim voltak. (Voltak hónapok, mikor hajnalban 2-3 szem fájdalomcsillapító bevétele után fel tudtam kelni volt, amikor a házi orvosomra volt szükség, hogy injekciót adjon.) Ominózan a négyhetente lévő pénteken soha nem jártam iskolába, illetve a későbbiekben pedig dolgozni a kegyetlen görcsök, hányinger és rosszullét miatt. Minden évben rendszeresen jártam nőgyógyászati szűrésekre, mindig elmondtam, hogy milyen iszonyat a menstruációm, ennek, illetve a borítékok ellenére úgy érzem mégsem foglalkoztak velem komolyan. 3 évvel ezelőtt, amikor nem jött a baba, kezdődött számomra a kegyetlen való élet. Rossz hormonértékek sorozata és további (endokrinológiai) kivizsgálás után - gyógyszert írtak fel, de egy szemet sem vettem be, mert tudtam, hogy nem pajzsmirigy beteg vagyok, hanem az endo okozza (itt volt az első összetűzésem az orvosokkal) - tavaly augusztusban laparaszkiapiás műtét után megállapították az endometriózist (amit a szövettanra elküldött petefészek darab amúgy nem igazolt akkor). Azt mondta a nőgyógyászom, akinek a zsebeit addig igencsak tömködtem, hogy ezzel együtt kell élni! Ezután egy másik város meddőségi intézményében kötöttünk ki. Ott a doktor úr a második lombiknak már nem állt neki, mondván nem bírnam, annyira előrehaladott az endometriózisom van. Ekkor kerültünk egy másik helyre, egy másik orvoshoz, ahol az asszisztense finoman szólva mindig lerázott, amikor a már rettentő, elviselhetetlen tüneteim miatt kerestem. Válasza az volt, értsem meg, a doktor úr elfoglalt és várólista van! Több mint egy éves. Vagy hivatalosan magán műtéten vehetek részt ugyanott 2 millió forintért.

Közben egy hónap leforgása alatt 3-szor kerültem be a lakóhelyem közelében lévő kórház nőgyógyászati ügyeletére, ahol mindig elinfúzióztak, mondván ők ezt a műtétet nem vállalják be, beszéljek újból az elfoglalt orvossal. Aztán napokig tartó elmondhatatlan belfájdalmaim következtében ismerős által kerültem a sebészet professzorához, aki megszervezett orvosi csapattal bevállalta a műtétet most augusztusban - ahol 30 cm vastagbelemtől, mindkét petefészkem egyharmadától, valamint a vakbelemtől szabadítottak meg -, majd egy másik város intézményének igazgatójához irányított (mivel az ismerőse), ahol 3 havi szteroidot kaptam. (valamint ezek után már nem szívesen mentem volna vissza az elfoglalt orvoshoz). Itt tartok most. Minden vágyam meggyógyulni és újra teljes értékű nőként élni, amiben - úgy érzem - csak magamra és Önre számíthatok! És ha a sorstól megérdemlem, természetesen megfoganni; mert nem szeretnék se több lombikot, se hormont, se orvost.